

Kanker, had de dokter gezegd. Het kostte enige tijd voor ik gewend was aan het idee dat ook ik sterfelijk was. Allereerst moest ik mijn perspectief op het leven bijstellen en toekomstplannen heroverwegen. Ik schreef daarover in *Walvis spelen*.

Leren omgaan met de behandeling van de prostaat­kanker en de gevolgen daarvan, bleken meer tijd in beslag te nemen dan ik had gedacht. Vooral hoe de hormonale therapie mijn seksuele leven en identiteit om zeep hielpen was moeilijk te accepteren. Het was een opluchting toen er na de bestraling geen tekenen meer waren van de ongeremde celgroei in mijn prostaat. Ik stopte vervolgens met de medicijnen en tot mijn verbazing en genoegen begon mijn tweede puberteit. Daarover schreef ik ook. *Heimwee naar de lust* heette dat boek. Over ochtenderecties en eeuwige liefde.

Na die twee boeken dacht ik dat ik klaar was. Er moest misschien nog een boek komen, maar dat leek me pas nodig als alles, maar dan ook alles voorbij zou zijn. Misschien over vijf jaar, misschien later, maar misschien ook eerder. Als alles mee zou zitten misschien wel tien jaar. Elke week schreef ik een stukje voor mijn website, maar ik had daarbij niet de intentie ze ook allemaal te bundelen. Mijn leven werd weer zoals ik het gewend was: veel ideeën om te schrijven, veel reizen en veel sport. Nee, nog een boek over kanker was overbodig. De gedachte aan een boek drong zich pas aan me op, toen ik ontdekte hoe veel impact het wachten op wat ging komen op me had. Er dreigt iets, het komt steeds dichterbij, maar hoe zal het gebeuren en wanneer is het zo ver? Daar gaat dit boek over: *Onweer in de verte*. Het is een selectie uit de teksten die tussen juni 2006 en juni 2008 op mijn website (www.ivanwolffers.nl) verschenen. Over oud worden, het geheugen, de hormonen en de twijfel of er eigenlijk wel een kwaadaardige aandoening in mijn lichaam zit.

Week 23, 2006

In de wachtkamer van het ziekenhuis lees ik een krant. Mijn oog valt op een artikeltje dat de voorpagina heeft gehaald: 'Impotente patiënt schiet dokter neer. New Delhi – De seksuele frustraties van een impotente Indiër zijn diens arts fataal geworden. De man doorzeefde zijn dokter met dertien kogels, omdat de arts onvoldoende zou hebben gedaan tegen zijn seksuele impotentie.'

Moord heb ik nooit overwogen toen ik drie jaar geleden door mijn artsen medicijnen kreeg toegediend die me alle lust benamen. Het ging er immers om dat ik nog wat langer leven wilde en wat is dat vergeleken met wat geilheid? De keus lijkt snel gemaakt te zijn. Maar naarmate het langer duurde, ging ik de geilheid steeds meer missen. Daarom was ik blij dat de behandeling op een goed moment werd gestaakt en ik mijn oude vertrouwde zelf hervond.

Sommige mannen houden er gewoon erg van. Ik lees de uitkomsten van een onderzoek en begrijp daaruit dat lang niet iedereen zo'n sterk seksueel verlangen heeft. Dat verbaast me. Altijd ben ik er van overtuigd geweest dat alles gelijkelijk is verdeeld: talent, intelligentie en ook lust. Als we opgroeien leren we er echter wel op onze eigen manier mee om te gaan. Dat zorgt voor de verschillen. Seksuele verlangens blijken echter in sterke mate bepaald te worden door de erfelijkheid. Dat hebben onderzoekers ontdekt. Ik zal u verklappen op welk gen dat zit. Onthoud het goed. Het gaat om het DRD4-gen. Uiterst belangrijk! Er bestaan verschillende variaties van dit gen. Het is als een ketting met kralen en de manier waarop de kralen gedraaid zijn is beslissend voor het effect. De mensen die onderzocht werden, moesten een aantal vragen beantwoorden. Hoe belangrijk is seks in uw leven? Hoe vaak wilt u neuken? Hoe vaak heeft u seksuele fantasieën?

Hoe vaak bent u seksueel opgewonden? Hoe moeilijk is het voor u om opgewonden te raken? Hoe vaak heeft u moeite een stijve of – als u vrouw bent – een natte vagina te krijgen? Het interessante was dat de mensen die op al deze impertinente vragen reuze opgewonden antwoorden gaven, dezelfde variant van het DRD4-gen hadden.

Mijn Iranese bestralingsarts kwam me uit de wachtkamer halen voor ons halfjaarlijks ritueel. Een ontmoeting met hem is altijd aangenaam. We bespreken de wereldpolitiek, de toenemende arabisering van de wereld en het Nederlandse migratiebeleid. Het moment waar het echter tijdens onze afspraken om gaat, is wanneer ik mijn broek laat zakken en voorover ga staan. Elke keer weer moet hij vragen of ik wat dieper kan buigen. De eindopening moet echt als een bloem omhoog worden aangeboden. Dan gaat zijn vinger met veel vet naar binnen en vertelt hij me hoe zacht mijn prostaat aanvoelt, zonder knobbels en ook geen harde randjes. Zo maakt hij me intens gelukkig.

‘Heb je dat pas gelezen?’ vraagt hij.

Ik kijk hem vragend aan.

‘Artsen van het Antoni van Leeuwenhoekziekenhuis beweren dat ze een opzienbarende nieuwe aanpak van prostaatcancer hebben uitgeprobeerd,’ zegt hij, ‘met een extreem hoge dosis anti-hormoon.’

Ik blijf vragend kijken.

‘Ik moest aan jou denken,’ zegt hij. ‘Met jou waren we eigenlijk de eerste. Elke drie maanden die prik in je buik en dan ook nog de pillen. Nog wel drie keer per dag. Een extreem hoge dosis en dat langer dan een jaar.’

Nou, ik heb het gemerkt. Elke bijwerking uit de bijsluiters heb ik langs zien komen en het scheelde weinig of ik had elk van mijn artsen vermoord met dertien welgemikte schoten. Maar goed dat ik het niet gedaan heb. Want nu heb ik geen knobbels en wel zachte randen en met de opgewonden stand van mijn DRD4-gen is de wereld weer verdomd leuk.

Week 24, 2006

Lichte afgunst, dat bespeur ik soms bij mensen aan wie ik vertel dat ik twee dagen voor de kerst van 2002 ontdekte dat ik een sterk verhoogd PSA in mijn bloed had – een aanwijzing voor prostaat-kanker – en een dag later al een uroloog zag. Daardoor wist ik met kerst al waar ik aan toe was. Zelf hoesten ze al een half jaar bloed op zonder dat iemand in het ziekenhuis ze kan vertellen wat er precies aan de hand is. Of ze klagen tien maanden lang over bloed bij de ontlasting zonder dat iemand van de behandelende artsen begrijpt waar dat vandaan komt.

‘Ik voel me als een product op de lopende band,’ zei iemand onlangs tegen me. ‘Daar ben ik op de eerste dag dat ik naar het ziekenhuis kwam op gezet en telkens als ik terugkom, haalt iemand me ervan af, kijkt naar me, kan niets vinden en zet me weer terug.’

De basis voor hun jaloezie is de complotgedachte. Ivan is dokter, dus die wordt wél meteen geholpen. Gewone mensen moeten wachten. Dat is het niet. Ik heb gewoon iets gemakkelijks. Het hele bedrijf is ingesteld op wat ik heb. Mijn probleem maakt me een fijne en dankbare patiënt. Onderzoeken leveren iets op en daardoor pas ik in een van de plaatjes in het leerboek van dokter Pillemans. Ik ben als de klant die bij de bakker komt en om een half waldkorn vraagt, niet iemand die iets wil met minder zout en meer zonnebloempitten, maar niet te lang doorbakken, of nog erger, iemand die niet weet wat hij wil. Dat zijn de lastige klanten.

Soms is het handig dat ik arts ben, omdat ik begrijp hoe het medisch bedrijf functioneert. Maar als ik bloed moet laten prikken, dan moet ik net als ieder ander gewoon in de wachtkamer wachten tot ik aan de beurt ben, hoe druk het ook is en hoeveel afspraken ik ook heb. Ook deze week was ik dat van plan, alleen was ik het formulier voor het laboratorium vergeten.

‘Geef maar even een nieuwe,’ zei ik. ‘Ik vul het zelf wel even in. Ik ben arts.’

Het meisje achter het loket keek onzeker en verdween om het

hoofd van de afdeling te vragen of dat wel mocht. Na terugkomst overhandigde ze me het formulier, dat ik invulde en snel teruggaf.

‘Heeft u uw ponskaart bij u?’ vroeg ze.

Ik schudde mijn hoofd. Weer ging ze naar achteren. Er was onrust, ergernis, misschien wel een beetje boosheid in de rij die zich achter me gevormd had. Het meisje kwam terug met een Surinaamse vrouw die me zei binnen te komen, zodat de mensen die achter me stonden geholpen konden worden.

‘Geef me maar even uw geboortedatum,’ zei ze.

Na wat zoeken concludeerde ze dat ik elke drie maanden kwam om mijn bloed te laten prikken.

‘Ach, ga maar zitten, ik zal u meteen wel even prikken,’ zei ze.

Was dat even een gelukje! Geheel onverwacht stond ik snel weer buiten. In de rij die door mijn schuld was ontstaan, keek een vrouw van een jaar of veertig die het gesprek gevolgd had, kwaad naar me. Het was die dag ook wel erg druk bij de bloedafname terwijl buiten de zon scheen en mensen in zomerjurken en korte broeken liepen.

‘U heeft het mooi voor elkaar gekregen,’ sneerde ze. Ik glimlachte een beetje en verdween snel. Wie weet is de bloeduitslag over twee weken wel heel beroerd en is er weinig reden tot jaloezie.

Maar er is hoop voor al die boze mensen, want deze week las ik de uitkomsten van een wetenschappelijk onderzoek waaruit blijkt dat vier procent van de mensen last heeft van een woede-aandoening. Zij kunnen er dus niets aan doen. Het is een ziekte! *Intermittant Explosive Disorder*, noemen de ijverige Amerikaanse Sibboks de nieuwe kwaal. Deze ziekte begint ongeveer rond het veertiende jaar en de boosheid staat niet in verhouding tot de oorzaak ervan. Ze komt ietsje meer voor bij mannen dan bij vrouwen en boven het zestigste jaar verdwijnt de klacht weer. Vooral mensen met een lage opleiding en weinig inkomen en getrouwde mensen hebben er last van. Het is dus zo’n beetje het profiel van het deel van de bevolking met de grootste frustraties.

Aanvallen kenmerken zich door het kapotmaken van voorwerpen die meer dan een paar euro kosten, pogingen iemand te slaan of hem of haar pijn te doen, of het uiten van dreigementen. De kwaal moet behandeld worden, beweren de onderzoekers van de Harvard School of Medicine, want het kan allemaal erger worden en er bestaan toch goede antidepressiva die dwangmatig gedrag onder controle kunnen brengen. Liefst vier grote farmaceutische bedrijven hebben voor het onderzoek betaald.

Het mooie van zo'n onderzoek is dat er weer een ziekte is waar dokters blij van worden. Heeft hij juist iets over gelezen. Weer een geval van Intermittant Explosive Disorder en daar heeft hij wel een oplossing voor. Je komt met bloed bij je ontlasting binnen en verlaat het ziekenhuis met de boosheidsziekte.

Week 25, 2006

Bij de boekhandel sta ik met een boek van Francesco Colonna. Even een fragment lezen om te weten of ik het zal kopen.

‘Mooie boeken hebben ze hier hè,’ hoor ik achter me zeggen.

Als ik me omdraai zie ik een man van ongeveer mijn leeftijd staan. Hij heeft een smalle snor, net boven zijn lip, en op zijn hoofd draagt hij een oranje petje. Hoewel ik hem nog nooit heb gezien glimlach ik beleefd.

‘Ik heb een boek over de laffe moord op Fortuyn gekocht en iets over Van Gogh,’ zegt de man. ‘Niet duur ook.’ Hij ruikt naar alcohol. ‘Weet u, onze samenleving gaat naar de donder. We zijn niet geboren om kinderen te maken. Goed, ik heb er twee die ik nooit zie. Maar wat is nou de echte zin van het leven? Ik wed dat er later niet eens een hemel is. Als ik nu hier naar buiten stap en een hartaanval krijg, denk ik dat ze om me heen lopen en me gewoon dood laten gaan. Niemand let nog op een ander.’

Waarom heb ik mezelf niet getraind in knikken en weglopen, staan mijn voeten als in beton gegoten en krijg ik die stupide lach niet van mijn gezicht?

De man is diep teleurgesteld in zijn kinderen, dat hij voorge-

logen is over het bestaan van een paradijs en dat er geen mooie wereld is waar we naar elkaar luisteren en voor elkaar zorgen. Ik hoop maar dat het Nederlands elftal zal winnen zodat zijn bestaan niet volledig uitzichtloos wordt. Iemand vroeg me iets te schrijven over mijn top vijf van mooiste momenten van voetbalkampioenschappen. Zijn er echt mensen die zich precies herinneren hoe jongens van vierentwintig een paar jaar geleden tegen de bal trapt en hoe daarna het net opbolde? Ik kan me dat niet voorstellen. Het enige wat ik nog weet is de context en niet de passeerbeweging.

In mijn eerste herinnering aan een voetbalwedstrijd moest het Nederlands elftal spelen in Wenen tegen Oostenrijk. Laten we dat moment op de vijfde plaats zetten. Als we wonnen mochten we meedoen aan de wereldkampioenschappen. De jongens op school praatten erover en er heerste een licht opgewonden sfeer, want hoewel het spannend zou worden, gingen we zeker winnen. Thuis hadden we geen televisie. We gingen naar tante Greet en daar mocht ik met grote mannen naar de voetbalwedstrijd kijken. Die ochtend ontdekte ik op eigen kracht de elementaire regels van de elektriciteit. Bij mijn vergeefse pogingen om het stekertje van het leeslampje bij mijn bed te repareren, stopte ik uiteindelijk de draadjes zomaar zonder enige omhulling in het stopcontact. Een steekvlam, een raar gevoel en de elektriciteit viel uit. Mijn moeder was overstuur, en voor straf mocht ik de voetbalwedstrijd niet zien. Dat was het ergste die middag, want dat Nederland verloor vond ik geen probleem. Maar buitengesloten te zijn was vreselijk. Alle jongens in mijn klas zagen die wedstrijd. Ik niet.

En die keer in Vietnam. Ik denk dat het 1990 was. Ik moest naar een diner ergens in Hanoi. Veel taxi's waren er nog niet in die tijd, dus namen we een riksja. Vanwege de wereldkampioenschappen bedong de man een extreem hoge prijs. Het regende hard en er werd een stuk plastic over ons heen gespannen waardoor Marion en ik niet meer goed konden zien waar we reden. De riksjarijder wilde erg graag de wedstrijd tussen Nederland en

Duitsland zien. Om de paar honderd meter, als er een café was, stopte de man zijn riksja, rende naar binnen, ons achterlatend in de driewieler, keek een minuut of vijf naar het voetbal, kwam terug, fietste of zijn leven ervan afhing om even later weer te stoppen. Ik kon hem niet eens vragen wat de stand was, laat staan uitleggen dat we op tijd op de afspraak moesten zijn.

Schitterend was de wedstrijd van Nederland tegen Brazilië in 1994. Ik was in Niono in Mali, ergens in de *brousse*, zoals de Afrikanen dat noemen. Met wat mannen gingen we in een jeep door de Afrikaanse avond naar een groot lemen huis met omheining, een fort in de Sahel. Ik moest 200 franc betalen en mocht de binnenplaats op waar een gigantische schotelantenne geplaatst was. Onder de pikzwarte hemel met tienduizenden sterren stonden vijf grote kleurentelevisies. Voor elk van de toestellen stonden ongeveer honderd stoelen en die waren allemaal bezet. Voor mij werd snel een stoel vooraan vrijgemaakt. Wat me opviel was dat geen enkele Afrikaan voor de Nederlandse spelers was. Ze juichten uitsluitend voor de mannen in het geel. Als een goddelijke Braziliaan viel joelden ze, want ze waren boos op die mannen uit het Noorden en identificeerden zich met de bewoners van de sloppenwijken van São Paulo en Rio de Janeiro, die net als zij kwamen uit wat toen de derde wereld heette.

In 1998 was ik in Genève op een internationale aidsconferentie. Het hotel was in een dorp vrij ver buiten de stad. Nederland moest tegen Argentinië voetballen. Op mijn kamer had ik een televisietoestel, maar met andere bezoekers van het congres wilden we samen in de bar van het hotel naar het spektakel kijken. Het was een gemengd Europees gezelschap. Halverwege de tweede helft kwam er een Zwitsers echtpaar binnen. Later begreep ik dat ze uit de buurt kwamen en af en toe in die bar iets dronken. De dame vroeg aan de man achter de bar of de televisie uitgezet kon worden, want ze had last van de opgewonden commentaarstem. Tot onze verbijstering gehoorzaamde de barman. Ik zag de keurige artsen die het congres bezochten witheet van woede worden. Ze kwamen met allerlei argumenten om de Zwitsers te overtui-

gen dat dit heel ongepast was, maar het was vergeefs. We moesten allemaal op onze eigen kamer verder kijken. De wedstrijd was niet leuk meer, hoewel Nederland won.

En in 1988 was ik in Amsterdam. Dat beroemde doelpunt heb ik natuurlijk vaak op televisie gezien. Daarom kan ik het me voor de geest halen, maar de echte emotie kwam later toen ik op straat liep en daar zoveel Marokkanen zag, die met oranje vlaggen in hun handen zwaaiden en juichten. Ik huilde. Niet omdat we gewonnen hadden, maar omdat ik zag dat het helemaal in orde zou komen met ons land. Dat moment komt voor mij op de eerste plaats. Maar wat hebben we de kansen die er toen waren op een vreselijke manier weggegooid.

Als ik nadenk over mijn mooiste voetbalmomenten, besef ik dat die man met zijn oranje petje en ik naar dezelfde wedstrijd kijken, maar dat we niet altijd hetzelfde zien.

Week 26, 2006

‘Als je glimlacht, hoeveel spieren gebruik je dan?’ vraagt een kleuter op het scherm in de wachtkamer. Het volgende beeld geeft me het antwoord. Vijftien! Voor wie is deze voorlichting bedoeld? Kleuters kunnen het niet lezen. En als ze het al konden, zouden ze daarin dan geïnteresseerd zijn? Of moet ik er vrolijk door worden? Mijn uroloog is specialist op het gebied van prostaatkanker en lachen is gezond. Het zorgt voor een goede hormoonhuishouding en stabiliseert vervelende processen in het lichaam. Het stond vanmorgen ook al in de krant: vrouwen die in-vitrofertilisatie ondergaan en veel lachen worden sneller zwanger dan vrouwen die altijd chagrijnig kijken. Misschien klopt het volksgeloof dat kinderen hun ouders uitkiezen dus toch.

Als het getal vijftien op het scherm voorspellende waarde heeft, is het niet goed voor me en heb ik te vroeg gelachen. Mijn PSA mag niet verdubbelen, want dan gaat het proces wel erg snel. De vorige keer was ik bij 5,6 gebleven. Wat wordt het nu? Tot nu toe ben ik er goed in geslaagd niet te veel aan dat soort dingen te

denken, maar zo vlak voor een nieuwe uitslag ben ik er toch mee bezig.

Bij twintig ligt in mijn geval ongeveer de grens. Dan moet ik wel toegeven dat er ergens in mijn lijf uitzaaiingen zitten. Het betekent ook dat je dan niet goed meer aan een nieuwe behandeling ontkomt.

Mijn uroloog weet ondertussen hoe hij met me moet omgaan en kan de boodschap heel aardig verpakken. 'Dan gaan we ook niet onmiddellijk behandelen,' heeft hij tijdens mijn vorige controlebezoek gezegd. 'Eerst een botscan maken om te zien of het wel echt nodig is. We gaan natuurlijk geen PSA-uitslagen bestrijden.'

Die behandeling hoeft voor mij niet zo erg. Als mijn hormonen worden uitgeschakeld, verander ik in een oude man. Als dat gebeurt wanneer je zeventig bent is dat niet zo erg, maar op je achtenvijftigste hoeft dat nog niet. Geef me nog wat tijd zodat ik kan blijven geloven in mezelf als wilde seksmachine, onverzadigbaar en altijd belust elke mogelijkheid die zich aandient te grijpen. Laat me nog even koortsachtig zoeken naar rare feitjes over liefde en verlangen die zo waanzinnig zijn dat ze opgeschreven moeten worden en laat me alsjeblijft niet elke interesse in de geilheid kwijtraken.

Vorige week bijvoorbeeld kwam ik een onderzoek tegen waaruit blijkt dat mensen met migraine meer seksuele lust kennen. Migraineurs zijn geiler dan mensen met alleen maar gewone spanningshoofdpijn. Al in de zeventiende eeuw werd er door dokter James Couch verband gelegd tussen migraine en seks. Hij nam de seksuele honger van zijn migrainepatiënten waar en ontdekte ook dat een stevig orgasme een uitstekende behandeling voor hen betekende. Goed klaarkomen en de hoofdpijn was verdwenen. Alleen het op gang komen als je met schele hoofdpijn en de gordijnen dicht op bed ligt is niet altijd aantrekkelijk. Zijn behandeling werd heel toepasselijk de *couch treatment* genoemd.

Mijn ogen worden automatisch naar zulke berichten getrokken en ik kan er lang over nadenken, zoals menige filosoof veel

tijd nodig heeft om over de zin van het leven te reflecteren. Maar door de rücksichtsloze onderdrukking van de hormonen zal het bericht me in de toekomst waarschijnlijk ontgaan en ben ik spoedig van ellende aangewezen op uitsluitend de zin van het bestaan.

Na wat grapjes gemaakt te hebben, komen we ter zake.

‘Hij is natuurlijk gestegen,’ zegt hij.

‘Veel?’ wil ik weten.

Mijn uroloog klikt de computer aan en zoekt naar mijn gegevens. Er wordt een grafiek zichtbaar. Een onmiskenbaar stijgende lijn lijkt over het scherm te zijn gespannen: het koord waarop de danser zich voortbeweegt.

‘Acht,’ zegt hij.

Als ik Marion opbel die in Lissabon is voor een korte-verhalenfestival, vertel ik haar dat we waarschijnlijk nog een halfjaar van ongeremde hormonen erbij hebben gekregen, als we geluk hebben misschien zelfs negen maanden.

Week 32, 2006

De mannelijke hormonen zijn fascinerend. Vanaf mijn dertiende had ik ze, totdat op een dag in januari 2003 een dokter een dikke naald in mijn buik zette en de inhoud bij me naar binnen spoot. Dat was goed voor me. Misschien ging mijn kanker er wel door weg. De man zat vol goede bedoelingen. Hoe zou ik me daartegen kunnen verzetten? De medicijnen die hij me gaf waren antihormonen, van het soort waarmee men ook mannen die zich telkens weer seksueel misdragen en die met hun vingers niet van kinderen, verschillende diersoorten of andermans vrouw kunnen afblijven, van hun obsessieve aandrang af helpt. Die injectie kreeg ik vervolgens om de drie maanden plus nog allerlei pillen die hetzelfde effect hadden. Weg waren de hormonen die me altijd met mijn staart lieten kwispelen als er vrouwtjes in de buurt waren. Een hoop andere dingen verdween ook meteen. Zonder een spoor van mijn gebruikelijke geilheid zat ik op de bank en keek naar meisjesseries zoals *Friends* en *Sex and the Ci-*

ty. Meer dan een jaar later was de behandeling voorlopig weer voorbij en heel langzaam kwamen mijn hormonen terug. Toen pas besepte ik wat ik gemist had en dat wilde ik niet meer kwijt. Er is meer met die hormonen dat mannen tot mannen maakt.

In een onderzoek kreeg de helft van de mannen een spelletje dat muizenval heet. Daar mochten ze een kwartiertje mee dol-len. De andere helft van de mannen kreeg een getrouwe kopie van een Desert Eagle-automatisch pistool. Zij mochten het vasthouden, uit elkaar halen en weer in elkaar zetten. Wat een opwinding. Van tevoren en na afloop werd de hoeveelheid testosteron in het lichaam gemeten. Bij de mannen die muizenvalletje gespeeld hadden, was er nauwelijks iets met de hormonen gebeurd. Maar de heren die met het pistool hadden mogen spelen, hadden honderd keer meer testosterontoename als hun muizenvalvrienden.

Het maakt mannen ook anders. In datzelfde onderzoek mochten de mannen nog een extra spelletje doen. Alle mannen, die van de Desert Eagle en ook die van de muizenval. Ze moesten een glas water proeven waarin een druppeltje met Frank's Red Hot Sauce gedaan was. Ik ken de saus van Frank niet, maar ik neem aan dat het honderd keer zo pittig is als tabasco. Daarna kregen ze water en de fles met Franks saus en werd hen verteld dat ze voor de volgende proefpersoon het drankje voor het onderzoek klaar moesten maken. De mannen die het pistool in handen hadden gehad, deden drie keer zoveel hete saus in het water als de muizenvaljongens. Ze werden dus aanzienlijk agressiever door al die testosteron. Nog erger, het water dat ze klaargemaakt hadden, werd niet echt aan de volgende proefpersoon gegeven, en toen de Desert Eagle-mannen dat hoorden, lieten al die hormonaal opgefokte mannen merken dat ze diep teleurgesteld waren dat het niet gebeurd was.

Ik heb mijn hormonen terug, maar na mijn behandeling ben ik toch wat voorzichtiger geworden. In plaats van dat ik nu naar de *Sopranos* kijk, zit ik 's avonds naast Marion en kijk ik naar *Desperate Housewives*.

Week 33, 2006

In 1977 stond de groep Baccara lange tijd op de eerste plaats van de hitparade met het nummer 'Yes Sir, I can boogie'. Twee dames in lange avondjurken die net een zangcursus van zes weken hadden afgerond, zongen monotoon de woorden van een onbetekend lied. Ik zette meestal onmiddellijk de radio uit als de plaat te horen was, omdat ik me beschaamd voelde als iemand eventueel zou merken dat ik luisterde. Via je muziekvoorkeuren kon je immers beoordeeld worden. Daarom kon ik ook maar moeilijk afscheid nemen van mijn Bob Dylan-jaren, sleepte de relatie met de zelfmoordmuziek van Leonard Cohen zich lang voort en werd mijn bestaan pas wat vrolijker toen Brian Ferry zich aandiende. Het bleef echter altijd zaak om je met de juiste muziek te associëren. Ja, tegenwoordig kun je rustig doen of Abba en de Beegees geweldige muzikanten waren, maar toen ze nog allemaal leefden en zongen en de hitparade aanvoerden was het niet gepast om enthousiast over hun muziek te zijn.

Mijn mening over Baccara sloeg om op het moment dat ik met Amerikanen over muziek sprak en ze geweldig moesten lachen om 'Yes Sir, I can boogie'. Had ik dan niet begrepen dat het nummer over seks ging en dat boogie een codewoord voor neuken was? Ik luisterde met andere oren. 'I can boogie, boogie, boogie. All night long. Yes sir I can boogie. If you stay you can't go wrong'. En: 'Baby, I want to keep my reputation. I'm a sensation, if you tried me once, you're back for more.' Ik geloof dat ik hiermee ook al meteen vrijwel de gehele tekst heb opgeschreven. Die woorden worden eindeloos herhaald. Een *open invitation*, noemen ze zoiets in het Engels.

Ik moest van de week denken aan die twee keurige dames van Baccara toen ik een artikel las in een medisch vakblad. Liedjes met seksueel expliciete teksten brengen jongeren op het verkeerde spoor. Ze hebben sneller seks dan jongeren die nooit naar muziek luisteren of het uitsluitend met K3 moeten doen. Onderzoekers interviewden 1461 jongeren over hun muziekvoorkeuren en volgden ze twee jaar lang. Van degenen die naar al die

ondeugende muziek luisterden, had na die twee jaar de helft een keer geneukt, terwijl dat bij de sloompjes iets meer dan een kwart was. Eén van de bollebozen die jongeren bestudeerden zegt dat gedurende de tienerjaren het impulscontrolecentrum in de hersenen net in aanbouw is en dat je dan dus beter niet naar zondige muziek kunt luisteren. Hij is hoofd van het National Institute on Media and the Family in de Verenigde Staten en kan het natuurlijk weten. Bij dat centrum heeft men trouwens van alles voor ons uitgezocht. Zo laat men weten dat veertig procent van de muziek voor jongeren verwijzingen heeft naar romantiek, seksualiteit en seksueel gedrag. Omdat ze per dag gemiddeld anderhalf tot tweeënehalf uur met de mp3-speler op hun hoofd zitten, lopen die arme kinderen volgens de Amerikaanse deskundigen afgrijselijke risico's.

Hoe ben ik erin geslaagd ooit veilig door mijn tienerjaren heen te komen? Wat had ik niet allemaal voor ziekten kunnen krijgen van de muziek waar ik van hield! Toen de dames Baccara hun liedjes zongen was ik overigens al bijna dertig. Die twee in die avondjurk hebben me niet zo gevormd. Maar de enorme arrogantie waarmee Mick Jagger 'I've got you under my thumb' zong, was niet al te vrouwvriendelijk en zou, als ik het hoofd van dat Nationale Instituut moet geloven, ervoor zorgen dat ik voorgoed een negatief beeld over vrouwen kreeg en dus niet geschikt was voor een behoorlijke langdurige relatie. En dan alle verwijzingen naar wat voor het gemak geestverruimende middelen werd genoemd. Tot in den treuren zijn we erop gewezen dat 'Lucy in the Sky with Diamonds' wel heel toevallig met de letters L, S en D begint. Het kan niet anders of het lied gaat over het gebruik van psychedelica. En 'Electrico banana' was toch zeker een verwijzing naar het roken van gedroogde bananenschillen, want daar zou je zo geweldig high van worden. Hoeveel jongeren zijn door dat lied niet verslaafd aan de banaan geraakt? Minder bekend was dat het lied 'Love in vain' bij verandering van de a in een e in *vain* een heel andere betekenis krijgt. Zouden nu alle jongeren die toen naar dit lied luisterden hardnekkige junkies zijn geworden?